

på nogle af de områder, kan det kun ske ved, at der er flertalsafgørelser.

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, og så er det hr. Thulesen Dahl som ordfører.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg spekulerer på, om der overhovedet kan ske noget i EU, hvis nu Giscard d'Estaing, eller hvem det kan være, stiller sig i spidsen for et forslag, som vil meget mere EU, og som Folketingets flertal vil afvise.

Kl. 18.35

Jeg spekulerer, for når man har fulgt processen også omkring konventets arbejde, så virker det, som om Folketingets store flertal vælger at vejle stemningen: Hvad er på vej? Hvad er det, de andre lande eller i hvert fald deres ledere måske vil forsøge at gennemtrumfe? Hvad er det, konventets præsidium vil, som i meget høj grad sidder og regerer hen over hovedet på konventsmedlemmerne?

Så prøver man at lægge sig i slipstrømmen, måske med det formål, at når konventet bliver færdigt med sit arbejde til juni eller oktober, eller hvornår det måtte være, og man præsenterer noget fra regeringskonferencen, så kan man sige: Se, hvad sagde vi? Det flugter jo meget godt med vores linje.

Så kan man bagefter prøve at bilde befolkningen ind, at det må være, fordi der er lyttet til danske synspunkter. Men i virkelighedens verden handler det om, at Folketingets flertal har taget bestik af, hvad der er på vej. Nå, der kommer en præsident, skal vi så ikke have to? Fler-talsafgørelser? Ja, det bliver reglen. Det siger vi så, vi ønsker.

Vi ved godt, at linjen er klar. Man udvider ikke bare i bredden, hvad der kunne være fornuftigt nok at gøre, man udvider også det europæiske samarbejde i dybden, nemlig med mere integration, mere suverænitetstafgivelse fra nationalstaterne osv., osv., og så siger man, at det er så vores politik. Når det bliver en kendsgerning på et senere tidspunkt, kan man sige: Hvad sagde vi? Det var jo det, vi selv kæmpede for, så kan vi da ikke sige nej til det senere hen.

Så kommer der en folkeafstemning om en ny forfatningstraktat, der indeholder mange af disse ting, hvor man vil sige, at det har Danmark kæmpet for, og det er fornuftigt, ellers kan vi ikke have nogle miljøregler, der er nogenlunde fornuftige osv., osv.

Vores udgangspunkt er et andet. Det er, at hvis man skal have et EU-samarbejde i fremtiden, som er fornuftigt, som er folkeligt forankret, hvor der er sikkerhed for, at man også får noget igennem ved folkeafstemninger, fordi folk gerne vil det, så skal man have et slankere EU.

Man skal have et EU, hvor det er fint, der bliver flere medlemmer, men man skal samtidig sige, at jo flere medlemmer der kommer, jo færre politiske områder skal EU selvfølgelig varetage ud fra den tese, at demokrati og folkestyre er noget, der findes på nationalt plan. Det er ikke noget, man kan have på EU-plan. Der kan man kun reparere på nogle elendigheder. Man kan prøve at skabe noget i retning af, at vi får nogle bilag lidt hurtigere eller lign., så vi har en mulighed for at råbe vagt i gevær og håbe, at der er nogle journalister, der opdager det, så vi også får indblandet befolkningen, inden det er for sent og direktivet er vedtaget og det er blevet lov også i Danmark. Derefter har vi i Folketinget kun én mulighed, nemlig at vedtage et direktiv. Gør vi det ikke, så bliver det lov i landet alligevel.

Så vi kan reparere på nogle ting. Men grunden til, at det er så farligt at overføre for meget kompetence, er, at det kan kun efterfølgende blive et reparationsarbejde i forhold til demokrati og folkestyre.

Derfor skal vi have sat nogle bremseklodser for denne udvikling. Vi skal have sikret, at det er et slankere EU, hvor man så gerne inden for dette slankere EU kan diskutere, om effektive mekanismer så også er flertalsafgørelser. Så er det nemlig på et afgrænset sæt områder, hvor vi er enige om, at det må EU tage sig af, men ikke videre.

Det, der sker nu, er, at man bare udvider EU. Måske ikke efter salamimetoden, hvor man tager en skive ad gangen, som der var en, der sagde tidligere heroppefra, nej, man tager en halv salami på én gang, så er det også meget nemmere. Og så kan vi håbe, at der går 3-4 år, inden man kommer rendende igen med tanker om, at der skal laves en ny traktat.

Jeg mener, det er jo ikke lang tid siden, man forhandlede den sidste traktat, den forrige traktat, traktaten før den, og det viser jo, at hver gang man gør det, så siger man til befolkningen, at den lige skal stemme ja, for der sker ikke mere lige rundt om hjørnet, hvorefter man går i gang med at lave det næste arbejde.

Vi er ret overbeviste om, at det her vil være ødelæggende også for den folkelige opbakning,